

blikket findes. Dette er vistnok uimodsigeligt. Den højtærede Minister vil sikkert ogsaa vanskeligt kunne paavise, at han i mindste Maade har mindsket Omsvøbene — efter min Mening er de blevet forøget.

Det er sikkert og vist, at Kravet om at nedsætte Statsbaneudvalget af 1911 kom frem under Behandlingen af Takstloven, og naar det ærede Medlem fra Storeheddinge (J. Andersen) rejste dette Krav, var det ganske sikkert i Haabet om, at dette Udvalg vilde kunne paavise saadanne Indtægtsforøgelser, at man kunde undgaa Takstloven. Den daværende Trafikminister paaviste nu, at dette efter hans Mening var ganske hen i Vejret, og mente, at hvis Udvalget blot var i Stand til at angive, hvorledes man kunde vise større Økonomi ved Hjælp af færre Tog og mindre Mandskab, var det et overmaade godt Resultat af Udvalgets Arbejde. Men der findes i Virkeligheden i den afgivne Betænkning ikke noget som helst af den Natur, saa jeg maa sige, at Betænkningen er af een Art og Forudsætningen i alt Fald fra den daværende Trafikministers Side af en helt anden Art.

Den højtærede Minister mener, at hvis man skal naa til en økonomisk Drift, maa Ledelsen have Midler dertil. Ja, det er ganske rigtigt. Men vi savner fuldstændig en Paavisning af, at der i højere Grad gives frie Hænder ved den nye Ordning. Man kunde egentlig snarere sige, at den nye Ordning frembyder stor Sandsynlighed for en mindre økonomisk Drift end den, vi har. Naar man nemlig koncentrerer det økonomiske Ansvar i den enkeltes, f. Eks. i Generaldirektørens Haand, saaledes at han i en vis Forstand har Haand i Hanke med alt, hvad der bliver udgivet rundt omkring i Statsbanenettet, er man dog ganske anderledes sikker med Hensyn til at faa en økonomisk Drift, end hvis man vil give en Række af Trin nedefter en vis Frihed til at handle, d. v. s. Frihed til at bruge Penge uden at være underkastet den stærke Tvang fra oven. Jeg tror, at den højtærede Minister vil være ude af Stand til at paavise, at den foreslaaede Ordning frembyder Mulighed for en mere økonomisk Drift. Det hele er et Haab, men et Haab, som ikke kan bygges paa noget.

Med Hensyn til Generalsekretæren fik jeg altsaa ogsaa Ret i den Formodning, at han i Virkeligheden er en ny Instans, saaledes at vi altsaa faar en hel Række nye Instanser. Generalsekretæren er den

Mand — og det siger Ministeren til Begrundelse af Forslaget om, at han skal have en særlig høj Lønning —, som har til Opgave at tilrettelægge de Sager, der skal gaa frem og tilbage imellem Generaldirektøren og Afdelingschefen; det er umuligt andet, end at her bliver en ny Instans. Det er et Departement, som bliver af samme Art som det ministerielle Departement, kun bliver det forlagt til et andet Sted, som jeg paaviste i Gaar. Ministeren mener, at Generalsekretæren maa have en saa meget højere Løn, fordi han ikke saa godt som de øvrige Departementschefer kan gaa over i anden Embedsstilling. Jeg ved ikke, hvorfor disse kan gøre det bedre end han. Men naar de har saa gode Embeder, maatte de da være godt gale, om de gik over i andre. I øvrigt er det meget sjældent, at Departementschefer søger over i andre Statseembeder.

Jeg har ikke i og for sig kritiseret, at man vil gaa bort fra det kollegiale Styre — jeg har netop sagt, at det er meget muligt, det er rigtigt —, men jeg har villet paapege, at de Betragtninger, den højtærede Minister anførte imod det kollegiale Styre, kunde med ikke mindre Føje anføres mod at give Generaldirektøren en mere selvstændig Stilling. Maa jeg med det samme gøre Ministeren opmærksom paa, at jeg ingenlunde ønsker, at Rigsdagen skal gøres bekendt med den kollegiale Styrelsesprotokol. Jeg har udtrykkeligt sagt, at Ministeren maatte til sin egen Kundskab kunne faa Oplysninger af denne Protokol. Jeg skønner ikke, og den højtærede Minister har ikke kunnet give Bevis for, at der ved den nye Ordning virkelig tilvejebringes det mere intime Samarbejde mellem Distriktschefen, Sektionslederen og Stationsforstanderne, som gør det muligt at give disse og lignende Embedsmænd større økonomisk Frihed end den, de vilde kunne faa under det nuværende Styre. Dertil kommer, at Distriktscheferne, naar vi kun skal have 2 — ja, de Herrer Rigsdagsmænd fra Struer og Omegn kræver jo nu 3 —, kommer til at staa de enkelte Embedsmænd ganske anderledes fjernt, end det er muligt for de ledende indenfor de nuværende 5 Kredse.

Naar den højtærede Minister til mit Spørgsmaal om, hvor det økonomiske Ansvar skal hvile, svarer: Det maa ligge hos Generaldirektøren overfor Ministeren og Rigsdagen, vil jeg dertil sige, at det er ikke nogen Afgørelse af den Sag, jeg har fremdraget, nemlig at de forskellige Afde-